

van een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft, wordt bestraft met vrijheidsstraffen op andere gronden dan bewaring, overeenkomstig het nationale recht, zonder dat de voorwaarden en waarborgen van de artikelen 15 en 16 worden nageleefd, wanneer een verwijderingsbevel dat de bevoegde bestuurlijke instantie overeenkomstig artikel 8, lid 3, van die richtlijn heeft opgelegd, niet is opgevolgd?

(¹) PB L 348, blz. 98.

Beroep ingesteld op 16 februari 2011 — Europese Commissie/Koninkrijk Zweden

(Zaak C-70/11)

(2011/C 120/10)

Procestaal: Zweeds

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: J. Enegren en M. Owsiany-Hornung)

Verwerende partij: Koninkrijk Zweden

Conclusies

— vaststellen dat het Koninkrijk Zweden, door te bepalen dat een ondernemer bij de uitoefening door de consument van zijn herroepingsrecht niet alleen kan verlangen dat de consument de reeds verrichte financiële diensten, maar ook de redelijke kosten voor de diensten betaalt over de tijd voordat de ondernemer van de consument de bevestiging van de uitoefening van zijn herroepingsrecht ontving, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens richtlijn 2002/65/EG (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 23 september 2002 betreffende de verkoop op afstand van financiële diensten aan consumenten en tot wijziging van de richtlijnen 90/619/EEG, 97/7/EG en 98/27/EG van de Raad;

— het Koninkrijk Zweden verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Overeenkomstig punt 13 van de considerans van de richtlijn mogen de lidstaten geen andere bepalingen opleggen dan die welke deze richtlijn voor de door haar geharmoniseerde gebieden vaststelt, tenzij specifiek anders aangegeven in deze richtlijn.

Volgens artikel 6, lid 1, van de richtlijn zorgen de lidstaten ervoor dat de consument beschikt over een termijn van 14 kalenderdagen om de overeenkomst zonder boete en zonder opgave van redenen te herroepen.

Volgens artikel 7, lid 1, van de richtlijn kan van de consument die van zijn herroepingsrecht gebruikmaakt, niet meer worden

verlangd dan betaling van de dienst die de aanbieder krachtens de overeenkomst op afstand effectief heeft geleverd.

Uit hoofdstuk 3, § 11, tweede zin, van de wet inzake verkoop op afstand en huis-aan-huisverkoop (2005:59) (distans- och hemförsäljningslagen) volgt dat ondernemers, naast betaling van de daadwerkelijk verrichte diensten ook betaling van de redelijke kosten kunnen verlangen.

In de wettelijke regeling die de richtlijn omzet, heeft Zweden dus bepalingen ingevoerd die verder gaan dan wat is vereist door artikel 7, lid 1, van de richtlijn inzake het herroepingsrecht van de consument.

Gelet op al deze omstandigheden blijkt Zweden artikel 7, lid 1, van de richtlijn niet duidelijk en nauwkeurig te hebben omgezet zoals vereist door het Hof om te voldoen aan het vereiste van rechtszekerheid.

(¹) PB L 271, blz. 16.

Hogere voorziening ingesteld op 21 februari 2011 door Tresplain Investments Ltd tegen het arrest van het Gerecht (Achtste kamer) van 9 december 2010 in zaak T-303/08, Tresplain Investments Ltd/Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen), Hoo Hing Holdings Ltd

(Zaak C-76/11 P)

(2011/C 120/11)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Tresplain Investments Ltd (vertegenwoordigers: B. Brandreth, barrister, J. Stobbs, attorney)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen), Hoo Hing Holdings Ltd

Conclusies

— vernietiging van het bestreden arrest van het Gerecht en vernietiging van de bestreden beslissing van de kamer van beroep van het BHIM;

— verwijzing van het BHIM in de kosten die rekwirante zijn opgekomen in de procedure voor het Gerecht en in de procedure voor het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante stelt dat het Gerecht in het bestreden arrest blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting doordat het artikel 8, lid 4, van verordening nr. 40/94 (¹) onjuist heeft uitgelegd en toegepast:

- 1) Het Gerecht en de kamer van beroep hebben ten onrechte geoordeeld dat goodwill een recht met een ruimere dan een plaatselijke betekenis in het leven roept. Dit is niet zo tenzij de goodwill een ruimere dan een plaatselijke betekenis heeft.
- 2) Het Gerecht en de kamer van beroep hebben ten onrechte geoordeeld dat het bewijs van een concurrerende commerciële activiteit alleen relevant is voor het gevaar van misleidende presentatie. Het argument dat het bestaan van concurrerende goodwill misleidende presentatie onmogelijk maakt, had ook in overweging moeten worden genomen.
- 3) Het Gerecht en de kamer van beroep hebben het bewijs van het gebruik ten onrechte opgevat als een aanwijzing dat de goodwill werd verbonden met het oudere teken.

(¹) Verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het gemeenschapsmerk (PB L 11, 14.1.1994, blz. 1).

Beroep ingesteld op 22 februari 2011 — Raad van de Europese Unie/Europees Parlement

(Zaak C-77/11)

(2011/C 120/12)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Raad van de Europese Unie (vertegenwoordigers: G. Maganza en M. Vitsentzos, gemachtigden)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

- nietig verklaren de handeling van de voorzitter van het Parlement van 14 december 2010 houdende constatering dat de begroting van de Unie voor het jaar 2011 definitief is vastgesteld, voor zover die handeling samenvalt met de handeling houdende vaststelling van die begroting;
- of, voor het geval dat het zou gaan om een handeling die verschilt van de eerste handeling, nietig verklaren de handeling van de voorzitter van het Parlement van diezelfde datum die wordt geacht de begroting van de Unie voor het jaar 2011 vast te stellen en daaraan verbindende kracht te verlenen ten aanzien van de instellingen en de lidstaten;
- subsidiair, nietig verklaren de handeling van de voorzitter van het Europees Parlement houdende constatering dat de begroting van de Europese Unie voor het jaar 2011 definitief is vastgesteld, voor zover deze constatering heeft plaatsgevonden voor de begrotingsprocedure 2010 (begroting 2011) was afgesloten;
- oordelen dat de gevolgen van de begroting 2011 worden gehandhaafd totdat deze begroting wordt vastgesteld bij een wetgevingshandeling die in overeenstemming is met de Verdragen;

— verwerende partij verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Met het onderhavige beroep betoogt de Raad dat, ten gevolge van de invoering van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) op 1 december 2009, de jaarlijkse begroting van de Europese Unie alsmede de gewijzigde begrotingen thans moeten worden vastgesteld bij een gemeenschappelijke wetgevingshandeling van de twee instellingen die er de auteurs van zijn, te weten het Europees Parlement en de Raad. Deze handeling dient overeenkomstig artikel 297, lid 1, tweede alinea, VWEU te worden ondertekend door de voorzitters van deze twee instellingen.

De Raad betoogt dan ook dat de handeling houdende vaststelling van de jaarlijkse begroting 2011 — ongeacht of zij samenvalt met de constatering door de voorzitter van het Europees Parlement dat de begroting definitief is vastgesteld, dan wel als een afzonderlijke handeling wordt beschouwd — onrechtmatig is voor zover zij een atypische niet-wetgevingshandeling vormt die, in strijd met artikel 314 VWEU, de artikelen 288, 289, lid 2, en 296, eerste en derde alinea, van het Verdrag, en artikel 13, lid 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, door de voorzitter van het Europees Parlement alleen is vastgesteld en ondertekend. Subsidiair voert de Raad aan dat deze handeling onrechtmatig is wegens schending van wezenlijke vormvoorschriften en van artikel 314, lid 9, VWEU.

Ten slotte verzoekt de Raad het Hof, in voorkomend geval de gevolgen van de begroting zoals die in het Publicatieblad van de Europese Unie is bekendgemaakt, te handhaven tot op de datum waarop deze begroting overeenkomstig bovengenoemde artikelen van het Verdrag zal worden vastgesteld.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunale Ordinario di Firenze (Italië) op 22 februari 2011 — Strafzaak tegen Maurizio Giovanardi e.a.

(Zaak C-79/11)

(2011/C 120/13)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale Ordinario di Firenze

Partijen in de strafzaak

Verwerende partijen: Maurizio Giovanardi, Andrea Lastini, Vito Pigionica, Massimiliano Pempori, Filippo Ricci, Gezim Lakja, Elettri Fer Srl, Rete Ferroviaria Italiana SpA

Andere partijen: Franca Giunti, Laura Marrai, Francesca Marrai, Stefania Marrai, Giovanni Marrai, Alfio Bardelli, Tomberli Andrea